

KERSTIN GIEROVÁ

PO
MNĚN
KA

CO BYLO DOSUD

ZTRACENO

Pomněnka Co bylo dosud ztraceno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kerstin Gierová
Pomněnka: Co bylo dosud ztraceno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KERSTIN
GIEROVÁ

PO
MNĚN
KA

CO BYLO
DOSUD
ZTRACENO

COO
BOO

Pro všechny, kteří se někdy cítí ztraceni.

Nejste v tom sami.

Prolog

Všechno se seběhlo tak rychle, že Johanka z Arku neměla čas na jedinou myšlenku, možná jen na jedno ne příliš nápadité: „Zatraceně!“ Ten kluk, Quinn, kolem ní kroužil s podivně klidným výrazem ve tváři a jediným pohybem ruky ji smetl na zem. Plameny v její ruce neměly šanci proti proudu vzduchu, který očividně bez námahy ovládal. Hlavou napřed přeletěla přes střechu kolem něj k portálu. Jediné, co mohla udělat, bylo natáhnout ruce a nohy jako kočka, kterou vyhodíte z okna, nejspíš i klela, a pak už prolétla třpytivým polem portálu. Nepříliš elegantně, ale přece jen do měkčího, než se obávala, přistála na druhé straně v půlkruhové sedací soupravě, která byla nastavená tak, jako by se doslova počítalo s tím, že lidé tímhle portálem nebudou kultivovaně procházet, ale proletí skrz.

Johanka se podívala přímo do očí opeřenému hadovi, který ležel jen pár centimetrů od jejího obličeje a tvářil se jako vyděšený polštářek na pohovce. Vzchopila se, naposledy mrkla na toho kluka a bouřkou zmítanou střechu kliniky, pak se ozdobné dubové dveře před kolabujícím třpytivým polem zaklaply a naráz se rozhostilo ticho.

Poté zaslechla někoho dýchat. S trhnutím se otočila.

Severin! Neměl s přistáním takové štěstí. Spolu s židlí ho to očividně vymrštilo přes sedací soupravu až k protější zdi, ležel před dalšími těžkými dveřmi s dřevořezbami. Čtyři stěny téhle malé místnosti se skládaly v zásadě jen z takových dveří, jedny vedle druhých. Napočítala jich dohromady třináct. Mezi ornamenty rozpoznala čísla, kterými byly označeny. Až na jedny byly všechny dveře očíslované, Severin se v nezdravé poloze krčil před číslem 6, dveře, kterými se sem dostali, měly číslo II. Před číslem 4 se protahoval další opeřený had a třetí se plazil k Severinovi. Ten na sedací soupravě se pořád ještě pokoušel posbírat.

Johanka si zastrčila za ucho pramínky vlasů. Se Severinem a třemi opeřenými hady by si snadno poradila, tak moc našťvaná teď byla. Přesto věděla, že by bylo moudré zmizet tak rychle, jak jen to půjde, než ji někdo objeví. Tady to byl i pro ni poněkud nebezpečný terén.

„Tak co, drahoušku? Zlomil sis vaz?“ zeptala se sladoučkým hláskem a pátravým pohledem přejížděla po dveřích za Severinem. Které ji odsud dostanou? „Kdo by si byl pomyslel, že se malý následnický výrostek a jeho lidská fangirl dovedou postavit dvěma nexům extratřídy, vid’? Ačkoli – k extratřídě máš už trochu daleko.“

Severin s nechutnými zvuky poskládal svoje kosti zpátky do správných pozic. Pokud by přistál kdekoliv mimo Okraj, nejspíš by už nikdy nevstal. „Ty zatracený vrány byly určitě od Fee, Cassian už nejspíš všechno ví.“ S posledním křupnutím obratle se narovnal. „Musíme si vymyslet nějakou zatraceně dobrou historku.“ Podíval se na ni. „Vím, že jsi našťvaná, miláčku, ale teď za každou cenu musíme držet při sobě.“

„Držet při sobě?“ Johanka opustila sladoučkový tón. „Prostě řekni, že ti mám zachránit zadek.“

„Ujišťuju tě, že se to vyplatí i tobě.“ Severin se pokusil znít slibně. „Copak nechceš vědět, kde to jsme?“

„Zapomeň na to!“ Johanka si odfrkla. „Runy vyřezávané černou magií, opeření hadi a sedací souprava s norskými vzory – věř mi, já vím, kde jsem. A pro koho pracuješ. Nevkus je jeho poznávací znamení.“ Měla by prostě použít nejbližší možné dveře? Nebo by měla Severinovi předtím ještě jednou zlomit vaz? Na to měla zrovna teď dost chuť. „Věděla jsem to v okamžiku, kdy jsi otevřel ten portál. Jak hluboko musí jeden klesnout, aby pracoval pro takového psychopata, jako je *Frey*?“ Její hlas teď překypoval pohrdáním. „V utajení jako fyzioterapeut, dobrotivé nebe!“

S potěšením si všimla znepokojeného výrazu, který přelétl Severinovi přes obličej.

Pak pokrčil rameny. „Člen Velké rady Frey není o nic horší než ostatní. A jeho platební prostředky jsou. . . no. . . *jedinečné*. Proto pro něj vždy tak rád pracuju.“ Krátce se zasmál a posměšně pokračoval: „Zatímco ty, miláčku, se celá staletí úplně zbytečně lopotíš v naději, že konečně dostaneš pochvalu od svého *šéfa*. Jestli budeš chtít, rád mu povím, jak moc ses snažila z toho fyzioterapeuta v utajení,“ oběma prsty si ukázal na hrud', „vylákat informace. Za jeho zády. Jsem zvědavý, co jsi vlastně měla za lubem? Chtěla jsi mu Quinna položit k nohám, jako když kočka přivleče myš?“

Teď bylo na ní sebou trhnout, aspoň ve skrytu. Ten pacholek se trefil do jejího citlivého místa. Ale nedopřeje mu to potěšení a neskočí mu na to. Její „šéf“ by ji aspoň nezabil. „Jedinečné

platební prostředky, aha,“ zopakovala pomalu. „Tomu věřím. Jedinečné a nelegální. Jako tenhle portál. A co s tebou Frey udělá, až se dozví, že jsi svůj úkol takhle zpackal? Je pravda, co se povídá? Opravdu krmí svoje krvavé vlky přednostně lidmi, kteří u něj upadli v nemilost?“

Severin vykulil oči, jako by mu teprve teď svítl, že nebude mít problém jen s Cassianem a vílami. „To je tvoje vina,“ řekl. „Tahle pitomá čůza! Kdyby nás neviděla spolu a ty ses nerozhodla ji shodit ze střechy...“

„... pak by si tvůj malý pacient nejspíš nikdy nevšiml, že se dovede proměnit v tornádo, jasně,“ dodala. Znovu obrátila pohled na dveře. Jestli nechce sama skončit jako žrádlo pro krvavé vlky, je nejvyšší čas vypadnout. Ale nechtěla poslepu vpadnout do nějakého portálu a přistát v některé Freyově ohradě s krvavými vlky nebo v jeho obávané norské mučírně. Ale to bylo jedno – musí se teď rozhodnout.

„Nech nás...“ Severin k ní přistoupil, jako by jí četl myšlenky. Opeření hadi taky otočili hlavu jejím směrem a vycenili špičáky. Odporná zvířata. „Johanko, miláčku! Když teď budeme jednat chytře, můžeme z toho fiaska udělat ještě úspěch...“

Johanka nečekala, až bude u ní. Třemi dlouhými kroky se dostala k jediným dveřím, které neměly číslo, stiskla kliku a rozrazila je. K její úlevě za nimi nebylo žádné třpytivé pole, ale světlá chodba, jejímiž okny byla vidět perleťově se třpytící observatoř, vládní budova Arkadijských, která se podobala šnečí ulitě. Trefila to dobře. Tudy se dostane rovnou na ulici.

Triumfálně se otočila k Severinovi a jediným mrštným pohybem podpálila tu ošklivou sedací soupravu. „Můžeš teď sa-

mozřejmě bít na poplach a zkusit mě chytit, abys Freye rozptýlil od svých vlastních selhání!“ řekla a plameny praskavě požíraly tkaninu. Had předstírající polštářek na pohovce taky začal hořet a peří zaplálo do výšky. „Ale oba víme, že bys udělal lépe, kdyby ses před svým nadříceným a jeho lidmi schoval, dokud ještě můžeš, *draboušku*.“

Severin zůstal stát. Zatnul čelist. Věděl, že má pravdu. A že je v každém případě rychlejší než on. Pár vteřin na sebe civěli, oba připraveni skočit, zatímco opeřený had na sedačce se rozpadl na popel a hned se znovu sestavil.

Pak se Severin otočil a vydal se ke dveřím číslo 8. „Hodně štěstí,“ řekl. Ale to už Johanka neslyšela, protože utíkala chodbou dolů.

O několik týdnů později

Quinn

Sprintoval jsem uličkami, nádvořími a zahradami, přes schody a skrz průjezdy, klíčkoval jsem, skákal přes zdi a lezl po stěnách domů, dělal kotrmelce, metal salta, balancoval na výstupcích a to všechno šíleně precizně a rychle. Taková škoda, že mě nikdo neviděl – a že tohle nebyl *skutečný* svět, ten, ve kterém jsem měl pořád ještě bolesti a nedovedl jsem chodit bez berlí, natož abych dělal parkour.

Slunce svítilo, nebe bylo zářivě modré, a přesto se na něm třpytily zlaté puntíčky jako hvězdy. A jako by to už nebylo dost nerealistické, nad hlavou mi zvolna přeplula velryba s gondolou pro pasažéry. Třeba se aspoň odtamtud shora někdo dívá.

Vydal jsem se na poslední skok a přistál s naprosto zbytečnou, ale megacool otočkou o tři sta šedesát stupňů na vršku zdi. Odsud jsem se triumfálně podíval do uličky dole, kde jsem svůj běh začal. To jsem si myslel.

Ta úzká, dlážděná ulice pode mnou pro mě byla ale úplně neznámá. Žádná budova mi nepřipadala povědomá a strom s nápadnými hvězdicovými plody, který natahoval svoje větve přes protější zeď, jsem rozhodně ještě nikdy neviděl. Zato ty dvě čer-

ně oděné a po zuby ozbrojené postavy, které stály pod stromem a bavily se, jsem znal dobře. Teď už se ovšem nebavily, neboť mlčely a zíraly na mě.

Taky jsem zíral. No, ta možná jsem přece jen nebyl tak precizní a megacool, jak jsem si myslel.

„Musíš se držet jen tří pravidel, když se budeš sám pohybovat na Okraji,“ vštěpoval mi Hyacint a přísně na mě koukal zpod svojí zrzavé vílácké kštiny. „Číslo jedna: Drž se stranou od mlhy chaosu. Číslo dvě: Nikdy nechoď do podzemí. Číslo tři: Nexům se vyhýbej velkým obloukem.“

„A křivozobým moudivláčkům,“ doplnil ho jeho vílí kamarád Emilian. Možná taky řekl „moudizobým křivoptáčkům“ nebo „křidobledým třepetáčkům“ nebo každopádně něco v tomhle stylu. Když jsem se zeptal, jak to vypadá, odpověděl jen, že je poznám, až je uvidím. A že se pak nemám příliš přibližovat, protože prý plívou zelený sliz, když se cítí ohrožení.

Ozbrojené postavy pod průjezdem byli každopádně nexové, což bylo na Okraji označení takového vojáka, policajta nebo tajného agenta, tak úplně jsem do toho ještě nepronikl. Tyhle dva exempláře se jmenovaly Gudrun a Rüdiger, ale druhé jméno jsem jenom hádal. Vypadal prostě jako Rüdiger a při pohledu na mě se usmál fakt rüdigerovsky podle. I v Gudruniných vodových očích jsem myslím zahlédl něco jako radost ze shledání, jen zlomyslnou. Buď to byla krutá náhoda, že si pořád přicházíme do cesty, nebo se jejich centrála musela nacházet někde tady blízko.

„No kohopak to tady máme?“ protáhla Gudrun. „Pajda, vyvolený těch zatracených víl?“ Byla přinejmenším o hlavu větší

než já a měla hladké bílé blond vlasy, které byly na jedné straně vyholené a na druhé straně jí spadaly do obličeje. S pravidelnými rysy obličeje, trénovanou postavou a zlostným pohledem by mohla dělat modelku, reklamu na oštěpy nebo na léky na trávení.

Rüdiger se chraplavě zasmál. „Pajda je dobrý. Kde máš svoje berle, maličký?“

Podle Hyacinta prý byla naprostá náhoda, že se zatím všichni nexové, které jsem poznal, chovali jako naprostí psychopati. Většina z nich je prý v pohodě. A podle pravidla tři se jim mám obloukem vyhýbat proto, že jsem zdědil ten politováníhodný sklon mých arkadijských předků dostávat se do potíží tím, že si zahrávám se silnějšími.

Na tom bylo bohužel něco pravdy. Protože místo abych prostě držel klapačku a zmizel, slyšel jsem sám sebe, jak říkám: „Pardon, ale nesmím mluvit s křivozobými moudivláčky.“

Gudruniny oči se zúžily. A Rüdiger vypadal pořád naštvaný. Nepřekvapilo by mě, kdyby po mně opravdu plivnul zelený sliz.

„Křivo... co? To má být urážka?“ vyrazil ze sebe. „Opravdu si s námi chceš zahrávat, ty mimino jedno?“

Víc strachu než jeho vražedný výraz mi naháněl ten tenký hlásek uvnitř mě, který nadšeně křičel: „Ano, prosím! Rvačka! Rvačka!“ a chtěl, abych se na Rüdiger a Gudrun vrhnul, jako by nemělo být žádné zítra. Ale slíbil jsem Hyacintovi, že se budu držet jeho tří pravidel, takže jsem řekl: „Někdy jindy, ptáči,“ a skočil jsem do zahrady za sebou, dokud jsem ještě dokázal trochu rozumně myslet.

S rozběhem jsem skočil na další zeď, kličkoval pak zleva doprava a běžel kousek ulicí nahoru, dokud jsem nenašel zeď, která byla dost nízká, abych ji mohl přeskočit. Rychle, jak jen to šlo, jsem přeběhl malý dvorek se šplouchající fontánou, přelezl jsem přes bránu do další uličky a hned jsem ještě jednou zabočil. Pak jsem se protáhl škvírou ve zdi do bezpečí křivolakého nádvoří, zastavil jsem se a ztěžka dýchal, zády opřený o kameny.

Tak jo, malá rekapitulace: Sice pořád nevím, kde jsem, ale setřásl jsem Gudrun a Rüdigeru. Jestli mě vůbec sledovali. Držel jsem se dál od mlhy chaosu – dneska jsem neviděl jediný z těch slizkých barevných plujících mráček –, a taky jsem omylem nevkloupl do podzemí. Zatím dobrý. Teď se jen musím nějak dostat zpátky.

Pod rukávem vykouklo moje lentigo, chobotnice s devíti chapadly, a plavalo mi po kůži jako oživé tetování. Lentiga se dala vidět jen tady na Okraji a byla pro Arkadijské a víly něco jako otisk prstu, jestli jsem to správně pochopil. Na rozdíl ode mě, který jsem byl jen z části Arkadijský, měli dokonce dvě. Při pohledu na mou malou nonapus se mi hned zvedla nálada a já už se necítil sám. Nebylo to poprvé, co jsem se tu ztratil. Tahle krajina Okraje kolem Emilianovy záchranné stanice pro trpasličí lesní draky bez domova byl čirý labyrint – byl všechno, jen ne pravoúhlý a přehledný. Kvůli kopcovitému terénu, fasádám z přírodního kamene a středomořské výsadbě v obezděných zahradách jsem tu čtvrt pokřtil „Malá Ligurie“, jako vzpomínku na italskou horskou vesničku, kde jsme s rodiči byli na dovolené. Spousta domů a zahrad tady patřila vílám. Proto byla z velké části tahle krajina podle Hyacinta a Emiliana ta nejklidnější a nejbezpečnější z celého Okraje.

Poté, co ze mě a Matildy svatá Johanka skoro udělala topinky a z mého fyzioterapeuta Severina se vyklubal ulitmátní zloun, jsem nebyl zpočátku tak žhavý objevovat Okraj úplně bez doprovodu. Ale profesor Cassian mě ujistil, že se ten „případ“, jak tomu pěkně říkal, vyřeší a už mě nemůže nikdo ohrožovat.

„Tedy prozatím,“ dodal k tomu Hyacint a já jsem se rozhodl, že tomu budu prostě věřit. Pozadí toho „případu“ bylo – jako všechno na Okraji – komplikované a polovičaté pokusy profesora Cassiana o vysvětlení mě vždycky spíš zmátly, než aby mi něco osvětlily.

Už jsem si zvykl, že existují lidé, kteří mě považují za vyvoleného kvůli nějakému pochybnému proroctví, podle kterého bych měl uchránit svět před zkázou nebo tak něco – že se pletou, si všimnou nejpozději poté, co svět zanikne. Ale to, že Severin Zelenko vůbec nebyl ten milý citlivý chlápek, za kterého jsem ho považoval, jsem i po pár týdnech ještě pořád nezpracoval.

Ve skutečnosti mě špehoval pro darebáka jménem Frey, který byl na Okraji velké zvíře. Minulý čas se hodí, protože teď už doufám hnil v nějakém vězení Okraje a nemohl nikomu nic udělat.

Nebyl jsem si jistý, jestli víly a profesor Cassian věděli, že svoji dobu bez dozoru na Okraji využívám výhradně k parkouru a přitom se trochu rozhlížím. Nejspíš doufali, že se nestřeženě věnuju cvičení, kterým se mě prozatím bez úspěchu pokoušeli naučit jisté schopnosti, které ovládal každý Arkadijský. A které jsem podle jejich názoru bezpodmínečně taky měl umět ovládat.

Ale obával jsem se, že to se jen tak nedočkají – koncept Okraje mi prostě nedával smysl, bylo jedno, jak často mi vysvětlovali, že tady nejde o materiální svět, lze ho naopak manipulovat čirou

představivostí nebo úplně znova vytvořit. Jak jsem tohle probouha taky mohl pochopit? Každopádně se mi zatím během žádného z cvičení nepodařilo „vymyslet“ dveře ve zdi nebo přebarvit zelený kámen na červenou, natož abych si nechal narůst křídla nebo udělal nějakou jinou zázračnou věc, které mi denně předváděli.

Moje frustrace se ale držela v patřičných mezích, protože jsem se tady na Okraji mohl pohybovat bez pomoci a bez bolesti, a to už samo o sobě byl zázrak. Proč bych měl svůj čas plýtvat na nějaké cvičení v přebarvování kamenů, když jsem tu místo toho mohl běhat a skákat?

Naproti ve skutečném světě jsem mimochodem dělal docela pokroky, pokud šlo o superschopnosti. Můj supersluch a můj superzrak sice přicházely a odcházely jako předtím, jak se jím zlíbilo – většinou tehdy, když jsem je zrovna vůbec nepotřeboval –, zato ten pohyb vzduchu jsem měl jednoznačně víc pod kontrolou. Dovedl jsem zavírat dveře, bez námahy přemísťovat předměty z jednoho konce místnosti na druhý a z okna větrem rozpohybovat stromy na hřbitově o padesát metrů dál. Bylo to naprosto přirozené. Jako by byl vzduch mojí součástí. Předevčirem jsem si takhle přeskládal pokoj, aniž bych se zvedl z židle u stolu.

Ale zrovna tady na Okraji, kde bylo údajně díky představivosti všechno možné, to ani trochu nefungovalo.

„Protože všechno na Okraji je iluze,“ pokoušel se mi několikrát vysvětlit profesor Cassian. „A tím pádem samozřejmě i vzduch. Tady je to pouze kolektivně vymyšlený konstrukt, že z čirého zvyku dýcháme, protože na to jsme ze Země zvyklí, chápeš?“

Jediná odpověď na to byla: „Ne!“ S tučným vykřičníkem.

Trpělivý profesor Cassian si byl sice jistý, že se mi dříve nebo později podaří osvobodit ducha „od lidsko-materiálních zábran“, jak se vyjadřoval, ale Hyacint suše pronesl, že mi prostě možná schází dostatek fantazie.

A to byla pravda. Na fantazii byla u nás odborníkem Matilda, která přečetla nejen dost fantasy románů za nás za oba, ale dovedla mi předložit i ty nejméně pravděpodobné a nejsměšnější okolnosti tak, že najednou působily důvěryhodně a logicky. Matilda. Pocítil jsem krátké bodnutí na hrudi. Od setkání s Johankou a Severinem na střeše, při kterém se málem zřítila z desetipatrové výšky, případně téměř uhořela, nebylo žádné „my“. A neuplynul ani den, kdy by mě to neničilo.

Na chvilku jsem si dovolil zavzpomínat, jaké to bylo ji líbat, jak pěkně jí voněly vlasy a jak nepopsatelně statečně se postavila Johance a Severinovi a těm opeřeným hadím monstrům. S tyčkou od rajčat! Bože, jak moc mi scházela. Ale i když jsem to tak necítil, bylo správné rozhodnutí to ukončit. Skoro kvůli mně umřela. To nemůžu znovu připustit. A mezitím se přese mě určitě dávno přenesla.

Ale zatraceně! To byl důvod, proč tu nikdy nemám zbytečně postávat: Hned mě přepadnou smutné myšlenky.

Opatrně jsem se pokusil protáhnout škvírou ve zdi, abych se podíval, jestli je vzduch čistý a jestli se konečně můžu vydat na cestu za vílami. Ulička byla opravdu prázdná, aspoň jsem si to myslel. Ale v okamžiku, kdy jsem vylezl ze škvíry, vyloupala se ze stínu zarostlé brány přímo naproti černá zakuklená postava. Vypadala jako nex převlečený za nindžu.

Kruci! Odhalili mě.

Ale pak ten nindži nex zvedl z hlavy šátek a já poznal, kdo to přede mnou stojí.

„Severine!“ vydechl jsem.

„Můj nejoblíbenější pacient,“ opáčil. Vypadal jako vždycky, ohromně veliký a trénovaný, tmavé vlasy stažené do culíku. Dlouhá jizva, která těsně mýjela koutek oka, dělala jeho zajímavý obličej ještě zajímavější. Ani jeho úsměv se nezměnil, působil stejně vřele a srdečně jako dřív. Jen už jsem mu na to neskočil.

V posledních pár týdnech jsem si občas představoval, co všechno bych Severinovi při opětovném shledání vmetl do tváře. Ale teď, když stál přede mnou, jsem jenom trochu trapně řekl: „Myslel jsem si, že tě navždycky uvěznili.“

„To ti pověděli?“ Severin pozdvihl obočí. „Tak aspoň vidíš, že to s pravdou neberou tak vážně.“ Udělal krok ke mně. „Možná dočasně stáhli Freye z jeho funkce ve Velké radě a samozřejmě že Na’il Johanku s pořádnou hanbou propustil z té elitářské dvanácté centurie, ale na mě ještě nepřišli.“

No, to očividně ne. Já hlupák si to myslel jen proto, že mi profesor Cassian a Hyacint tvrdili, že už mi nehrozí žádné nebezpečí, viníci došli spravedlivého potrestání. Jo, opravdu řekli, že „došli spravedlivého potrestání“, očividně nevěděli, že tenhle obrat se tak sto let nepoužívá. Ať už to bylo jakkoli, jejich typické okrajové mlhavé řeči jsem si zase vyložil špatně a Severina jsem stejně jako Freye viděl hnít v nějakém vězení.

Že prý nehrozí žádné nebezpečí! Severin se sice možná přátelsky usmíval, ale svaly měl napnuté a pohled vyčkávající. Vypadalo, že čeká jen na to, až se pohnu.

„Víly jsou blízko,“ řekl jsem a zněl jsem trochu jako třídní práskačka Luisa Martinová na základce, když mlela to svoje „Jen počkej, až tohle uvidí naše paní učitelka“.

„S tím nemám problém.“ Severin se na mě křivě usmál. „Dokud to budou jen víly. Nehledě na to mám svoje docela speciální únikové cesty.“ Ukázal na díru ve zdi skrytou popínavými rostlinami, kde vedlo schodiště dolů. Viděl jsem jen první schody, zbytek byl už v naprosté tmě.

„*Podzemí*,“ uklouzlo mi. Východy, před kterými mě Cassian a Hyacint varovali, vedly pod zem, nebo jak se tady na Okraji říkalo podlaze. Údajně se tam v hloubce rozpínaly nekonečné mnohopatrové labyrinty, které se neustále proměňovaly a v kterých přebývali démoni a jiné strašlivé kreatury. Tomu jsem okamžitě uvěřil, protože občas jsem zaslechl tiché vrčení, mručení nebo podivné bzučení, když jsem kolem podobných vchodů procházel, a už jsem zahlédl i pár děsivých rudých očí, které na mě mrkaly z hloubi jedné studny.

Severin se tiše zasmál. „Ano, *podzemí*,“ zopakoval. „Věř mi, Quinne, dole to není ani zdaleka tak nebezpečné, jak ti vykládají. No, přinejmenším, když se trochu vyznáš a víš, jak se držet dál od temných stvůr a démonské sebranky – a samozřejmě jdeš z cesty těm zatraceným sfingám. No dobře, musíš mít trochu za ušima, ale mně můžeš věřit.“ Pohledem zkoumavě přejel po prázdné ulici a s důvěrou se na mě podíval. „Tam dole bychom si mohli nerušeně promluvit. Už pár dní se tě pokouším potkat.“

Za jak blbého mě považuje?

„Máš tam dole i čokoládu a roztomilá štěňátka?“ zeptal jsem se naštvaně a dal jsem se znovu do pohybu. Abych Severinovi předvedl, že z něj nemám vůbec strach, kráčel jsem přímo kolem něj na kopec. „Náš rozhovor musíme dokončit jindy, mám schůzku.“

Ve skutečnosti jsem měl dost nepříjemný pocit být u něj tak blízko. Byl o tolik větší než já! A jeho ruce byly vysloveně jako tlapy. Kdyby mě jimi popadl a zatáhl do podzemí, byla by to jen moje vina. Nebo spíš mého chvastounského arkadijského bojového instinktu, který uvnitř mě právě vytruboval: „Jen ať si zkusí se mě dotknout, pak uvidí, zač je toho loket!“

Ale naštěstí pro mě Severin nic takového neudělal. Jen kolem mě kráčel dlouhými kroky a mluvil na mě: „Quinne, prosím. Je mi tak líto, co se stalo. Na té střeše se to všechno nějak naprosto vymklo kontrole. Víím, že máš pocit, že jsem tě podvedl, ale nikdy bych nedopustil, aby se ti něco stalo, to mi musíš věřit.“ A docela vládně dodal: „Byli jsme přece kamarádi.“

Ano a občas se mi skoro bolestivě po těch časech zastesklo. Na tahle terapeutická sezení jsem se vždycky těšil. „Celou dobu jsi mi lhal,“ osvěžil jsem nám oběma vzpomínky, což pomohlo, aby ve mně nevzkypěly sentimentální pocity. „Kvůli tobě Matilda málem umřela!“ Jak by mohl být tak hloupý a myslet si, že mu někdy odpustím?

„Byla to Johanka, kdo ji chtěl shodit ze střechy a ohrožoval ohněm,“ opravil mě Severin.

Jen jsem zavrtěl hlavou. Takhle se z toho vážně nevymluví.

„Ale měl jsem zasáhnout dřív, to je pravda,“ dodal spěšně. „Co se stalo na té střeše – já se za to můžu jen omlouvat. Z hloubi srdce.“

Krucinál. Jak jen dokázal říkat tak nabubřelé věci a znít přitom tak upřímně a čestně? Byla to vílí magie, kterou údajně zdědil po nějakém předku? Každopádně jsem cítil, jak můj vztek polevuje.

Severin na to šel ještě lépe: „Jak už sis jistě všiml, dovedou být Arkadijští vcelku idioti,“ řekl a pousmál se. „Nenávidíme prohry...“

Vzdychl jsem. Moje čtvrtina arkadijského idiota přesně věděla, o čem mluvím.

„Co po mně chceš?“ zeptal jsem se tak nevrle, jak jen to šlo. Nesměl si všimnout, že už nejsem tak naštvaný.

„Potřebuju tvoji pomoc,“ odpověděl.

Pohrdavě jsem si odfrknul a zrychlil krok. Teď už jsme se nacházeli v mně známém prostředí. Přinejmenším jsem si myslel, že znám tu úzkou uličku, do které jsem teď zabočil.

Severin se hned přizpůsobil mému tempu. „Prosím, Quinne, vím, že nemám právo tě o cokoli žádat. Ale...“

„Ale co?“ zavrčel jsem.

„Pomohl jsem ti naučit se zase chodit, na to jsi zapomněl?“ Zatraceně. Byl vážně dobrý. A ne, nezapomněl jsem na to, co pro mě po mé nehodě udělal. Jako fyzioterapeut byl Severin naprosto úžasný. Bez něj bych byl jen zpola tak motivovaný a jednou tolik deprimovaný.

Z boku jsem se na něj podíval. „S čím ti prosím tě já můžu pomoci?“

„Nemůžu se schovávat navždy,“ řekl. „Nexové mě nepřestanou honit a jsou všude. Mohl bys za mě u Cassiana a Themis ztratit

slovo. I když se jim to politicky teď moc nehodí do krámu, nemůžou Freye zadržovat navěky kvůli pár nenahlášeným portálům a troše špionáže. A ani pro to beze mě nemají žádný důkaz, jen svoje a Johančiny výpovědi.“

Co znamenalo „navěky“ v počtech nesmrtelných? Padesát, šedesát let by mně osobně naprosto stačilo.

„Frey má spoustu příznivců a udělal dost preventivních opatření. Jestli se teď nechá zavřít, tak jen proto, aby si mohl hrát na mučedníka a z toho všeho udělat politickou záležitost,“ pokračoval Severin. „A jakmile bude zase volný...“ Krátce se zarazil. „Frey je ta nejpomstychtivější osoba, kterou znám, a bude mi dávat za vinu svoje zatčení, i když to přísně vzato byla Johanka, kdo ho prozradil. V jeho žalářích žijí lidé, které už staletí mučí.“ Hlas se mu teď lehce zachvěl. „Prosí o smrt, ale on je vždycky odvrácený na Okraj, aby se zregenerovali, a on mohl začít nanovo. Nerad bych se k nim připojil.“

Nemohl jsem zabránit tomu, aby mi po zádech nepřejel mráz. Po všem, co jsem doteď o něm slyšel, musel být tenhle Frey ztělesněný ďábel. Podle vyprávění Fee a Hyacinta choval ve své norské pevnosti už celá staletí nejen obzvlášť kruté krvavé vlky, ale i něco jako soukromou armádu ze svých vlastních následníků.

„Sice už chvíli vědí, že je Frey nebezpečný, ale o jeho skutečných plánech nemají ani tušení. O tom, co od tebe opravdu chce. A jak už jsem říkal: Beze mě na něj nic nemají.“ Ještě než Severin mluvil dál, věděl jsem, co měl celou dobu v úmyslu: „Když mě Themis a Cassian ujistí, že z toho vyvážnu bez potrestání, pak se sám přihlásím a na oplátku jim dodám informace o Freyovi,

kteřé ho politicky zruinují a vyřadí na dalších sto let z provozu. Věci, které o něm vím jen já. Můžu předložit spoustu důkazů.“

Trochu jsem zpomalil a pohledem zabloudil stranou. To vlastně znělo docela. . . rozumně.

„A pro tebe mám taky pár. . . řekněme. . . *užitečných informací*,“ protáhl. „Například o tvých prarodičích.“ Krátce se zasmál. „To bys koukal.“

„Ty víš, kdo jsou moji. . .?“ Zarazil jsem se, protože jsem koutkem oka zaregistroval pohyb. Neříkal Severin před chvílí, že nexové jsou všude? No, tak v tom měl asi pravdu.

„Krucinál!“ Teď si jich všiml i on.

Šikmo od nás, nanejvýš o padesát metrů dál se zničehonic objevily dvě černě oblečené postavy. Když jsem se otočil, uviděl jsem, že další dvě se přibližují zezadu směrem od brány. A tyhle dva jsem znal, byli to Gudrun a Rüdiger.

„Musíme odsud pryč,“ zavrčel Severin tiše. „Viděli nás.“

Nás? Já jsem přece doopravdy nic neprovedl, ne? Totiž až na to, že jsem je nazval křivozobí moudivláčci. Ale možná mě nexové automaticky považují za kriminálního, protože jsem tu se Severinem.

Podíval jsem se ze Severina na nexy, kteří se k nám blížili ze dvou stran, a rozhodl jsem se nečekat, abych s nimi tuhle otázku mohl probrat.

Když se Severin rozběhl, udělal jsem pro jistotu totéž a běžel jsem za ním.

Matilda

„Neopovažuj se,“ pronesl Bax přísně.

„Copak?“ zeptala jsem se. „Já si jen chci prohlídnout jednu malbu. Tenhle triptych zmrtvýchvstání z roku 1587 patří k nejzajímavějším kostelním pokladům ve městě.“

„Jo, úplněj magnet na turisty, jak je vidět.“ Bax svojí kamennou tlapkou ukázal na prázdné kostelní lavice. „Pojďme si nic nenamlouvat, kudrnatá hlavičko, jediný, koho ta malba zajímá, jsi ty. A to ne kvůli umění. Svědí tě prsty, abys otevřela portál, i když přesně víš, jak nebezpečné to pro lidi je.“

„No já bych jím neprošla,“ řekla jsem. „Jen jsem se chtěla podívat, jestli ještě funguje. Od Petra k...“

„Jestli to zkusíš, bohužel ti budu muset ukousnout ruce.“ Bax vycenil svoje špičáky. „Jsem strážce tohoto portálu, to už jsi zapomněla?“

„Jéje, teď mám ale strach!“ pošklebovala jsem se. „Jsi duch, neprokousneš ani oplatku.“

„Démon, žádný duch!“ Uraženě si začal dlouhým jazykem olizovat packu. Většina chrličů, kteří jsou vidět na historických budovách, je vyobrazena jako hrůzu nahánějící strašidelné příšery,

ale Bax – nebo Baxmilian Grimm, jak se jmenoval celým jménem – byl vyloženě roztomilý exemplář. Jeho hlava se až na zatočené růžky, které mu seděly mezi ušima, nejvíc podobala lišce, křídla měl jako netopýr a pracky a dlouhý ocas jako drak. Ačkoli se neustále snažil koukat zlostně a vypadat šíleně nebezpečně, bylo to zdaleka to nejrozkošnější stvoření, které jsem kdy viděla. Včetně jehňátek, štěňátek labradora a lvích mimin. Vždycky mě stálo jistou námahu nenatáhnout ruku, abych ho podrbala. I když by to stejně nefungovalo, protože přestože Bax působil dost živě, byl to nakonec jen věrný obraz, něco jako hologram, skrz který jste mohli sáhnout. Což mu nicméně nebránilo projevovat značnou sebedůvěru.

„Kdo nepozná rozdíl mezi duchem a mocným a záludným démonem, musí být *dost* omezený,“ pronesl blahosklonně.

„Tak mocný a záludný zas být nemůžeš, když bylo možné tě zaklít do kamenné postavičky,“ opáčila jsem.

„Typický člověk. Nic netuší, ale na všechno má názor.“ Pobouřeně si odfrknul svým liščím nosem. „I ten nejmocnější démon nemá šanci proti těm zákeřným arkadijským pacholkům, když znají celé jeho jméno a k tomu příslušné zaklínadlo. Ale samozřejmě jsi ještě nikdy neslyšela o *Knize sedmi pečeti* od krále Šalamouna. Nevím, proč se s tebou vůbec zahazuju.“

„Možná proto, že i mocný a záludný démon si občas potřebuje s někým popovídat,“ řekla jsem konejšivě. „Pokud jde o mě, jsem moc ráda, že se se mnou zahazuješ. Nebýt tebe, nemohla bych už s nikým mluvit o Okraji a nejspíš bych si dávno myslela, že se mi to všechno jenom zdálo.“

Bax třepetavě přeletěl z hlavy sochy svatého Kryštofa v nadživotní velikosti na střechu zpovědnice. „Ach ano? A proč jsi tu teda celý týden nebyla?“ zeptal se a zněl trochu žárlivě. „Nejspíš jsi trávil čas s vílama, co?“

Vzdychla jsem. „Ne, ty jsem dlouho neviděla. Už nebývají ve svém květinářství. Očividně najaly floristku, která teď ten obchod vede.“ A ta rozhodně nebyla víla a vypadala, že ani jinak nemá s Okrajem nic společného. Na mé testovací otázky každopádně reagovala vyloženě lidsky.

„Ehm, ne, ještě nikdy jsem neletěla velrybí vzducholodí, neznám nikoho se žlutýma očima a tady žádná Angelika nepracuje,“ řekla mi a vypadala, že se jí ulevilo, když jsem odešla.

Od té doby vždycky jen nakouknu výlohou, když procházím kolem „Konvalinek a pomněnek“, v naději, že zahlédnu Fee nebo Hyacinta. Ale očividně už nepotřebují maskování. Nejspíš mi šli úmyslně z cesty. Nebo mají důležitější věci na práci. Zabránit zániku světa například.

Ani profesora Cassiana a ducha lidového básníka Claviga Berga, který tu a tam přebývá ve vlastní bronzové soše, jsem už celé týdny nepotkala a bylo úplně jedno, jak často jsem se chodila procházet po hřbitově. Připadala jsem si jako dítě, které si chvíli mohlo hrát s cool děcký – a teď už ani neví, kde bydlí. Dokonce i anatomický model lebky s vyndávacími očními bulvami a částmi mozku, který Quinn ukradl svojí psychoterapeutce, u mě prostě němě ležel na psacím stole a nepůsobil ani trochu magicky.

Proto jsem byla vážně vděčná, že se Bax spolehlivě objevil, jakmile jsem se přiblížila k triptychu.

„Je dost nefér, že na Okraj nesmí lidi,“ povzdychla jsem si.

„To ale není pravda,“ opáčil Bax. „Lidi smí na Okraj, přesněji řečeno tam chodí každou noc ve svých snech.“

Jo, super, za to si nic nekoupím. Bax byl naštěstí mnohem sdílnější, než kdy byly víly. I když jsem nikdy nevěděla, jestli mi vážně říká pravdu, tak už jen proto mi přirostl k srdci. Bez něj bych se nejspíš zadávila svým tajemstvím. Nebo bych o tom řekla Julii, ačkoli jsem profesorovi Cassianovi musela slavnostně přísahat, že to nikdy neudělám. Nebo hůř: Zahodila bych zbytky důstojnosti a hrdosti a poslala bych Quinnovi zprávu. Tak hluboko jsem v žádném případě nesměla klesnout, protože to byl koneckonců on, kdo se se mnou rozešel, a ve veškerých radách pro začátečníky na téma „Jak se odmilovat“, které mi Julie na internetu našla, bylo navázání kontaktu za těchto okolností něco, přes co rozhodně nejel vlak.

Ale přestože jsem se těchhle rad držela, s odmilováním to ani trochu neklaplo. Quinn mi prostě pořád scházel. A bolelo to. Bolelo to tak moc, že jsem toužila po starých dobrých časech, kdy jsem ho jen z dálky zbožňovala a on ani nevěděl, že existuju. Než jsme spolu zažili to báječně strašlivé dobrodružství. Než jsme se políbili. Ale pocity nešly vrátit zpátky jako hodiny, i když jsem moc chtěla.

„Ty bulíš?“ zeptal se Bax.

„Ne,“ odpověděla jsem a rychle jsem si otřela obličej. „To je senná rýma. Ehm, brízy letos kvetou fakt pozdě. A jestli tě to zajímá: Týden jsem tu nebyla, protože jsem musela na ten biblický tábor. *Budovat mosty porozumění.*“

„No do hajzlu,“ řekl Bax.

„Kupodivu to tak strašný nebylo,“ připustila jsem. Vlastně to bylo docela fajn. Zvlášť proto, že tam nebyli Luisa a Leopold. „Nemuseli jsme stavět žádné opravdové mosty, jen v přeneseném slova smyslu. Jídlo bylo mnohem lepší než doma a byl tam lano-vý park a velikonoční oheň a tak. A umím teď zahrát *Oh Happy Day* na ukulele.“

„To zní strašně.“

„Ne, zní to dokonce docela dobře,“ oponovala jsem. „Julie byla každopádně taky nadšená. Myslí, že mám fakt talent...“

Přerušilo nás večerní klekání kostelních zvonů. Polekaně jsem vytáhla mobil z kapsy a podívala jsem se na hodiny. Kruci, zase jsem přestala hlídat čas. Moji rodiče nic nenávidí víc než nedochvilnost u večeře. Možná až na lidi, kteří chodí do kostela jen na Vánoce a Velikonoce.

Bax mě třepotavě vyprovodil k východu. Už znal moje spěšné odchody.

„Zase tě budou hodiny vymítat?“ zeptal se senzacechtivě.

„Ne.“ Možná bych měla někdy trochu méně přehánět, když si stěžuju na své rodinné problémy. „Dneska je neděle, to večere nikdy netrvá dlouho, protože se moji rodiče spolu s tetou Bernadettou a strýcem Thomasem koukají na *Místo činu*.“ Co jsem si pamatovala, sledovat *Místo činu* a potom se rozčilovat nad nedostatkem kvality byl u Martinů pravidelný rituál nedělního večera.

Když jsem otevřela dveře, kostel zaplavilo večerní světlo a Bax zmizel. Ale slyšela jsem jeho hlas, jak nadšeně opakuje „*Místo činu*“, než se za mnou dveře zase zaklaply.

Přešla jsem Anežské náměstí, jak rychle jsem jen dovedla, aniž bych se rozběhla. Časopisy v trafice už několik dní plnily zprávy o kometě, která má tohle léto prolétat tak blízko Země, že bude celé týdny viditelná pouhým okem. Netuším, proč o tom zrovna teď všichni psali, jako by to byla učiněná senzace. Muselo to být nedostatkem jiných zpráv, protože tu kometu objevili už před pár lety a svou tehdy vypočítanou dráhu nezměnila: Mine Zemi asi ve stonásobné vzdálenosti, než je vzdálenost Měsíce, o trochu blíže než Halleyova kometa, ale pořád ještě miliony kilometrů daleko. Přesto se jedny noviny nestyděly použít titulek „Vraždicí kometa se blíží“, který pak malým písmem zdůvodňovaly velkými ložisky kyanidu na jejím povrchu – což bylo samozřejmě vzhledem k vzdálenosti naprosto nepodstatné. Správně se ta kometa jmenovala C2019XRI nebo taky Visserova kometa podle svého objevitele, holandského astronoma jménem Piet Visser, ale nějaký novinář jí dal přezdívku „Létající Holanďan“ a všichni se teď vyžívali v nevědeckých alegoriích s loďmi. „Meteorické deště na zádi Létajícího Holanďana“, přečetla jsem si a obrátila oči v sloup. Pokoušejí se ze všeho udělat velkou story, ale vůči skutečným senzacím byli slepí. Místo titulků jako „Sebeobrana? Školačka zavraždila neobvyklého opeřeného hada“ nebo „Pokus o únos se nezdařil – dveře do jiné dimenze zkolabovaly“ se v den po mém a Quinnově posledním setkání noviny zmohly jen na věcnou noticku „Větrná smršť poškodila střechu“.

Ze zvyku jsem se podívala do květinářství, ale v neděli měli samozřejmě zavřeno.

„Pozor! Tamhle je psí bobek,“ zakrákal mi najednou do ucha nějaký hlas.

Nahlas jsem vyjekla a uskočila stranou.

„Fuj, to byla klika,“ pokračoval hlas. Nepochybně Baxův, který musel být někde vlevo ode mě. Neviditelný, ale bohužel ne neslyšitelný. „Nebýt mě, už jsi do něj šlápla,“ pokračoval spokojeně. „A to tu nezůstalo po nějaké čivavě, to byl přinejmenším dospělý ovčák.“

„Zešílel jsi, takhle mě děsit?“ nadávala jsem, i když tlumeným hlasem, abych na sebe nepoutala zbytečnou pozornost. „Nemůžeš mě přece neviditelně stalkovat?“

„Chtěla bys snad, abych tě stalkoval *viditelně*? Obávám se, že pak by lidé tady začali jeden po druhém omdlévat.“ Bax se zahihňal. „Ne všichni jsou tak cool jako ty a snesou pohled na démona. I když by byl tak pěkný jako já.“

To měl nejspíš pravdu.

„Proč za mnou vůbec letíš? Neměl bys dávat pozor na svůj portál?“ zeptala jsem se a pokračovala jsem v chůzi.

„Já vůbec nelétám,“ řekl Bax pobaveně a tentokrát jeho hlas přicházel zespoda. „A upřímně, než jsi přišla se svým drahouškem, nikdo ten portál už desítky let neotevřel. Nemyslím si, že se tam někdo vyloupne, zrovna když si udělám zaslouženou pauzičku.“

Zrovna jsem chtěla odpovědět, že Quinn není můj drahoušek, když vtom jsem zahlédla pevně do sebe zaklesnutý pár, jak se prochází po Staré hřbitovní ulici. Byli to rodiče mého drahouška, pan a paní Arensburgští, a mířili přímo mým směrem.

Intuitivně jsem vklopýtala bokem do vjezdu čísla 2 a zachránila jsem se za popelnicemi na tříděný odpad. Srdce mi tlouklo rychleji než před chvílí, kdy mě Bax k smrti vyděsil psím bobkem.

„To bylo těsný,“ supěla jsem. S trochou štěstí si mě vůbec nevšimli. Ale přesto to bylo k vzteku. Už celé týdny dělám všechno proto, abych Arensburgské nepotkala, a teď jim málem vletím do náručí.

„Tady bydlíš?“ zeptal se Bax. „Jestli jo, tak proč stahuješ hlavu?“

„To je jenom tvoje vina,“ sykla jsem. „Tak jsi mě rozptýlil, že jsem skoro zapomněla jít jinudy.“

Vždycky mi připadalo skvělé, že bydlím přímo naproti Quinnovi, ale od té doby, co jsme se rozešli, tuhle skutečnost každý den znova proklínám. Bylo mi jasné, že se setkání s Arensburgskými nemůžu vyhýbat navěky, ale dokud jsem hořela studem, jen jsem na to pomyslela, budu dělat všechno, aby mě neviděli. Obálku s penězi, které mi paní Arensburgská zaplatila, abych se postarala o Quinna, jsem ráno v půl páté hodila do jejich dopisní schránky, abych si byla jistá, že ani tehdy nikoho nepotkám.

Horší to bylo za denního světla. Ale kdo říkal, že se vždycky musí chodit předními dveřmi? Moji rodiče se sice divili, co že najednou přicházím a odcházím vždycky sklepním vchodem, ale nejspíš to pro ně byl jen další bod, který si připsali na seznam mých zvláštností. Když jsem chodila přes hřbitov, například když jsem se vracela od Julie, bylo to docela snadné, to jsem ani nemusela na ulici, ale stačilo rovnou přelézt zeď do naší zahrady s pomocí náhrobku jisté Ruth Eriky Schachinové, která zemřela roku 1972,

jejž jsem bez ohledu na pietu používala jako stupátko. Z druhé strany, když jsem se jako teď vracela domů přes Anežské náměstí, to bylo o dost složitější. Ale celkově vzato cesta přes zadní dvorky fungovala docela dobře. Minimálně tedy když u toho nebyl nikdo, kdo by trousil hloupé poznámky.

„Takže ty se radši plížíš jako zloděj zahradami, místo abys šla pohodlně po chodníku?“ zeptal se Bax, když jsem proklouzla škvírou v plotě na další pozemek.

„Správně.“ Obešla jsem pískoviště a sklonila jsem se pod šňůrou s prádlem. „Protože se na rozdíl od tebe neumím udělat neviditelnou, když je to nutné, musím to brát touhle malou oklikou. Teď už tu znám každou skulinu, dokonce i takové, co na první pohled vůbec jako skuliny nevypadají. Jako například tahle.“ S námahou jsem se protáhla dvěma keři s nepříjemně pichlavými listy, které bohužel během minulého týdne trochu povyrostly a teď mě škrábaly po tvářích.

„Myslím, že tohle je nejvíc politováníhodná věc, co jsem kdy viděl,“ okomentoval to Bax někde nade mnou. Pak polekaně vyjel.

„Co se děje?“ chtěla jsem se zeptat, ale to už jsem slyšela štěkání a škodolibě jsem se zahihňala. V čísle 10 bydlel anglický buldok jménem Roger. Roger trávil na zahradě hodně času, ale místo aby měl radost, že se tu někdo zastavil, vždycky ho to rozčílilo.

Směs hysterického štěkání a chrochtání zněla strašidelněji než obvykle, ale Bax už se z úleku oklepal. „Ta věc vypadá jako jeden démon, kterého jsem znával. Jen měl dvě tyhle vrásčité hlavy s placatým čumákem.“

Roger zavrčel a zakousl se do vzduchu.

„Haha, vedle,“ zakrákal Bax. „Zkus to znova, tlustochu.“

Já mezitím přelezla přes nízký plot a zvedla jsem do výšky pytlík s pamlsky pro psy, které jsem si sehnala extra kvůli Roge-
rovi. Když uslyšel šustění, přestal se svým nesmyslným tanečkem
a s funěním ke mně doběhl.

„Chování té slintající hlavy přece nemůžeš odměňovat,“ durdil
se Bax. „A pro jeho figuru to taky není dobré.“

„Ale na moje nervy jo.“ Pospíšila jsem si, abych ze zahrady zmi-
zela, než byl Roger s pamlsky hotový. Bylo teď mnohem déle světlo
než v únoru, kdy bylo pod rouškou tmy vážně snadné nepozorovaně
procházet kolem všech těch oken. Ale zase keře teď byly vzrostlé
a sloužily jako krytí. Těžké to s mojí cestou přes zadní dvorky bude
teprve, až začne grilovací sezona a lidi budou neustále na zahradách.
Ale pak můžu tvrdit, že hledám želvu, co mi utekla nebo tak něco.

Mezi čísly I0 a I3 nebyla nikde žádná skulinka, takže jsem
musela překonat dva metry vysokou zeď. Pro parkouristu, jako byl
Quinn, by to možná byla hračka, ale mně to dávalo dost zabrat.
Přesto už jsem si na to nějak zvykla. Cílevědomě jsem přelezla
přes vratkou hromadu dřeva na podpal na hromadu kompostu,
odtamtud jsem se vytáhla na vršek zdi a na druhé straně zase sjela
nohama napřed dolů.

„Ladná jako kočka,“ řekl Bax. „Nebo jak se jmenují ta zvířata
s velkýma očima, která pořád leží na mēlčině? Je to ještě daleko?
Jestli jo, mám o tebe fakt starost.“

„Jdi domů. Štveš mě.“ Za chůze jsem si z bundy sklepla mech
a ignorovala křupání kompostovaných skořápek od vajec pod svý-
ma nohama.

„Ty taky,“ řekl Bax, ale pak o dost přátelštěji dodal: „Moc rád bych se podíval na *Místo činu*. Prosím. Ten milý starý pán, u kterého jsem se vždycky díval, odešel do domova důchodců – a teď narazím na někoho, kdo nejen v neděli na *Místo činu* kouká, ale přitom ani neustále nepřepíná, nemluví nebo nechutně nemlaská nebo neprdí.“

„Moje rodina se ti bude líbit, všichni berou *Místo činu* velmi vážně,“ ujistila jsem ho. Při představě, že Bax poposedává na gauči před naší televizí, jsem se rozhihňala. Najednou jsem měla o dost lepší náladu. „No dobře, tak pojď se mnou.“ Nikdy jsem nesměla mít domácí zvířátko – a svatá rodina Martinových ve společnosti ryzího démona, to by byl vrchol mého týdne. Jen je škoda, že se nedá vyfotit a při vhodné příležitosti jim to strčit pod nos.

Už to nebylo daleko, jen jeden živý plot a zahrada mojí tety a byla jsem doma. Nanejvýš o deset minut později na jídlo, což se mi doufám ještě strpí.

Ale když jsem se procpala živým plotem, stála jsem najednou před překážkou, s kterou jsem nepočítala: Luisou a Leopoldem, mojí sestřenicí a mým bratrancem. Nebo jak jim půlka školy říká: Dvojčata hrůzy.

Zírali na mě spíš odměřeně než překvapeně.

„Kudy tudy?“ zeptal se Leopold, který rád mluvil jako postavy z knih z minulého století.

„Jak to, že nám lezeš skrz plot?“ chtěla vědět Luisa.

„Protože jsem...“ No krucinál! Skoro jsem to zvládla. „Neviděli jste náhodou moji želvu?“ Zvedla jsem ruce do vzduchu. „Asi takhle velkou?“

„Ne.“ Leopold zavrtěl hlavou. „Žádnou želvu jsme neviděli. Ale zrovna tu sázíme salát.“

„Super,“ řekla jsem a pokusila jsem se kolem nich protáhnout.

„Neee, to není super, jestli se ti tady někde zaběhla želva.“ Leopold se na mě vyčítavě podíval. „Želvy žerou salát.“

„Rozhodně! A proto ji fakt musím najít. Dejte vědět, jestli ji uvidíte.“ Zahrady našich rodin nebyly odděleny plotem ani tím živým, měli jsme jenom magnolii jako hraniční strom. A k téhle magnolii už jsem mířila. „Hezkej večer!“

„Počkej!“ křikla za mnou Luisa.

„Ty přece žádnou želvu nemáš.“

Kruci!

„Fakt ne?“ zeptal se Leopold zmateně.

„Samozřejmě že ne, ty blbče,“ odpověděla Luisa. „To by teta Britta přece nikdy nedovolila.“

Leopold rozhořčeně nasál vzduch do plic, nejspíš aby zamaskoval, že mi předtím skočil na tu historku se želvou. „Neměla bys lhát,“ zadeklamoval nabubřele a zvedl ukazováček do výšky, jako by čekal, že Bůh v tu chvíli sešle blesk, aby mě okamžitě potrestal.

Místo toho zazněl seshora strašidelný šepot: „A ty bys měl ctít den volna, Leopolde!“ Kdybych nevěděla, že to byl Bax, dost bych se vyděsila. „Šest dní máš pracovat, o sedmém dni odpočívat. A ne zahradničit.“

Leopoldovi vypadl rýč z ruky, on a Luisa s otevřenými pusami zírali do nebe. Využila jsem tenhle okamžik, abych se zachránila na našich schodech do sklepa.

Takhle báječné může být mít neviditelného kamaráda. Najednou mi před očima vytanuly docela nové možnosti.

„Umíš vůbec taky chrlit vodu?“ zeptala jsem se.

„Je papež katolík?“ přišla okamžitá odpověď a přede mnou na schody se rozprskl přívál vody.

Quinn

Zatraceně! Bylo to funění? Měli tu s sebou snad krvavé vlky? Poslední setkání s touhle potvorou pro mě nedopadlo úplně dobře. Utíkal jsem za Severinem přes malé náměstí a ohlédl jsem se přes rameno. Nexové nám byli v patách, to ano, ale krvavé vlky jsem nikde neviděl. Aspoň tak. Možná bylo to, co jsem považoval za funění, moje vlastní lapání po dechu.

Když jsem se trochu víc zamyslel, nebylo mi tak úplně jasné, proč jsem se Severinem tak samozřejmě utíkal pryč. Ten zlý v téhle historce byl přece jen pořád on, týpek, který se mě pokusil unést, nebo ne? Ale tvář v tvář skupině ozbrojených nexů mi připadal jako menší zlo.

A očividně měl můj instinkt pravdu, protože teď někdo z dálky zařval „Ve jménu Velké rady! Vzdějte se!“, což asi znamenalo, že mě chtějí chytit taky. Nebo hůř. Teď kolem mě totiž zasvištělo něco, co vypadalo jako šíp, který se zabodl do barevně pomalovaných dveří a dál se chvěl. Takže jsem pořádně zrychlil a připojil jsem se k Severinovi. Společně jsme zabočili do jedné z postranních uliček.

„Jak že to bylo?“ funěl jsem. „Tady na Okraji mě nemůžou zabít, že jo?“

„Jo,“ potvrdil mi Severin. „Pokud nenarazíš na sfingu. Ale tohle jsou jen nexové. Přesto bychom se jimi neměli nechat polapit.“

Zabránit tomu by ale mohlo být složité, protože teď jsem viděl, že jsme se bohužel dostali do slepé uličky s vysokou domovní zdi na konci. I mezi ostatními fasádami a zdmi vlevo a vpravo nikde nebylo vidět žádnou škvíрку. No vzali jsme to doslova ze špatného konce.

Ale žádný důvod k panice. Na co jsem tu celé týdny trénoval parkour? Když se pořádně odrazím přímo od té domovní zdi, mohl bych to zvládnout na jednu z malých říms na boku, pár metrů balancovat a skočit do vedlejší zahrady, kde bude doufejme zadní východ.

Můj bývalý fyzioterapeut měl očividně v úmyslu něco podobného, ani trochu nezpomalil. Naopak to vypadalo, že se také rozběhl.

„Severine Zelenko!“ Jeden z nexů dorazil k ústí slepé uličky. „Nemůžeš nám uniknout!“ zařval a já si myslel, že poznávám Rüdigerův hlas. „Vzdej se!“

Severin taky něco zařval, ale cizí řečí, takže jsem rozuměl jen slovu „tango“.

Jestli teď Severin nechtěl najednou tančit, znamenalo to nejspíš něco jako „Na to zapomeň, ty pitomče“, což by vysvětlovalo i nexův rozezlený bojový pokřik, který se odrážel od fasád.

Já ani Severin jsme nezpomalili a mířili jsme k domovní zdi. Na chvíli jsem se soustředil na římsu, na kterou jsem chtěl vyskočit, a rozběhl jsem se. Ale nohama jsem šlápl do prázdna. Protože teď, od které jsem se chtěl odrazit, se najednou proměnila

v trpytivé pole a moje tělo jím proletělo nohama napřed. Vší silou jsem sebou říznul na zem vedle Severina.

Kruci, to bolelo!

I kdybych si nevšiml, že jsem právě portálem prošel z Okraje do skutečného světa, tak by mi to nejpозději teď došlo. Všechny svaly mého těla začaly naráz bolet a moje kosti jako by někdo protáhl pračkou.

Zasténal jsem, stočil jsem se na bok a zíral za sebe na kachličkovanou zeď, kterou jsme prošli. Trpytivé pole už bylo zavřené, místo toho se tu skvěl velký reklamní plakát nějaké taneční školy s tančícím párem v nadživotní velikosti, který si navzájem hleděl upřeně do očí.

„El tango te espera,“ přečetl jsem a někde v paměti jsem si skládal dohromady jednotlivé části skládačky: „Tango“ bylo součástí krycího hesla, kterým byl ten portál očividně zajištěný.

A přistál jsem – s dalším zasténáním jsem se otočil na druhou stranu – ve stanici metra. Jo, určitě. To vysvětlovalo ten pronikavý zápach moči. Nedaleko ode mě se otevíral tunel, lidé se shromažďovali uprostřed nástupiště, pohledy znuděně upřené do mobilů. Očividně si nikdo nevšiml, že sem zrovna plakátem přiletěli dva lidi.

„Sorry, maličký, náš rozhovor budeme muset bohužel dokončit později,“ řekl Severin. Na rozdíl ode mě přistál elegantně na bobku a napřímil se jako divoká kočka, zatímco moje nohy se třáslly jako pudink a mně najednou došlo, jak moc mě moje tělo ve skutečném světě nechává ve štychu.

„Zešílel jsi, otevřít portál?“ supěl jsem. „Tady nás nexové určitě dostanou.“

„Mě ne.“ Zkusmo se podíval na plakát a pak se na mě usmál. Moji nataženou ruku ignoroval. „A tobě nic neudělají. Musíš jim vysvětlit, že jsi pod Cassianovou osobní ochranou, než ti vyrazí zuby. Buď v klidu, na Okraji se toho většina zase zahojí.“ Cože?

„Prosím, promluv si s Cassianem,“ dodal. „Nebudeš toho litovat.“

Znovu jsem se pokusil zvednout. Ale bylo to bez šance, moje svaly to jednoduše odmítly a nohy mi na hladké kachličkované podlaze podklouzly. Ztraceně.

„Uvolni se, Quinne. Já si tě zas najdu!“ Severin na mě mrknul. „Ach, tady mi jede metro. To se hodí.“

Taky jsem si všiml tichého drkotání, které se blížilo tunelem, i průvanu, který mě ovanul. Severin už se ode mě odvrátil a udělal pár kroků na nástupiště.

No super, teď si pěkně prchne metrem a já tu bezmocně ležím na zemi a ani nevím, kde to vůbec jsem. Možná v Madridu? Nebo – nemluvílo se během našeho úplně prvního setkání s Gudruninými lidmi o portálu, který vede do Buenos Aires. Nad hlavami čekajících lidí jsem pátral po ceduli, která byla zapuštěná do kachlíček. „Plaza Misere,“ přečetl jsem si. Jméno stanice se perfektně hodilo k mojí vlastní mizérii. Buď se moje zuby brzy seznámí s párem trénovaných nexích pěstí, nebo bych mohl rodičům poslat pohled z Buenos Aires. *Aboj, mamí, aboj, tatí, náš sraz v tom novém sushi podniku dneska bobužel neklapne, mohli byste mě místo toho vyzvednout v Argentině?* *A prosím, vezměte s sebou můj cestovní pas. Díky a moc zdravím.*

Jejda!

„Severine, tak mi kruci pomoz aspoň vstát,“ křikl jsem.

Severin dělal, že mě neslyší, ani neotočil hlavou a místo toho koukal do tunelu, odkud sem chrástila žlutá souprava metra. Takže jsem to byl já, kdo si všiml, že se ten plakát nade mnou začal znovu třpytit.

Jen tak tak jsem se skulil stranou, když z portálu vyskočil nex, který nás pronásledoval do slepé uličky.

Opravdu to byl Rüdiger. Nepotřeboval ani půl vteřiny, aby se zorientoval, pak mě minul a pádl za Severinem.

„Za tebou, Severine!“ křikl jsem.

Tentokrát Severin na můj hlas zareagoval. Bleskurychle zvedl nohu do výšky a trefil přibíhajícího Rüdigeru do brady. Rüdigerova hlava vyletěla dozadu, ale popadl Severinovu nohu a pokusil se ho shodit. Severin hledal rovnováhu, rukama se ovinul Rüdigerovi kolem krku, takže v tom sevření vypadali, že trochu divně tančí.

A pak mi scéna před očima zamrzla.

Když se přihnal vlak, oba ztratili rovnováhu a zřítili se přímo před první vagon na koleje.

V jednu chvíli jsem před sebou ještě viděl jejich siluety, pak stačilo mrknutí oka a byla tam jen žlutá barva metra a v uších mi zněly brzdy. Připadalo mi to jako celá věčnost, než vlak konečně zastavil na celé délce nástupiště.

Nevím, co jsem čekal, možná panické hlášení strojvedoucího, nouzový signál ze stanice, lidi, kteří budou vyděšeně křičet a u ucha si budou držet mobily – ale nic z toho se nestalo. Místo toho se se syknutím otevřely dveře metra, lidé proudili z vlaku do stanice a čekající se v klidu řadili kolem vagonů, aby mohli nastoupit.

Zaslechl jsem, jak někdo těžce oddychuje, a teprve po chvíli mi došlo, že jsem to já sám, kdo zoufale lapá po dechu.

Co se to tu právě stalo? Strojvedoucí přece musel vidět, že mu Severin a Rüdiger spadli přímo na koleje! Nebo metro v Buenos Aires neřídili lidé? A co ostatní lidi na nástupišti? To byli všichni slepí?

Dva lidi před jejich očima rozmačkal vlak a nikdo nic nepodnikl?

Při pomýšlení na Severina, který teď ležel těžce zraněný a krvácel pod koly, jsem se pokusil zvednout, ale moje tělo neposlouchalo, mohl jsem zatínat zuby, jak jsem chtěl. Musel jsem přece něco udělat, abych mu pomohl. Přitom mi můj zdravý lidský rozum říkal, že tenhle pád nemohl nikdo přežít, ani Arkadijský. Nebo ne?

Roztřesenou rukou jsem vyhrabal mobil. Španělsky jsem si uměl leda tak objednat zmrzlinu, ale anglicky si na tíšňovém volání snad taky poradím. Horečně jsem na mobilu něco ťukal a nic se nedělo, než mi došlo, že nejsem v Evropě. Můj mobil tady byl očividně úplně k ničemu.

Mezitím se vagon vyprázdnil a čekající nastoupili.

Ještě jednou jsem se pokusil vzepřít. Tak jo, to by šlo. *Musím*. To metro nesmělo prostě jen tak odjet. Opravdu jsem se tentokrát postavil na nohy, sice jen tak tak, ale stál jsem a zády jsem se opíral o plakat. „Pomoc!“ chtělo se mi zakřičet, ale vyšel ze mě jen ochraptělý šepot.

Nějaký fousatý muž a malá holčička prošli ruku v ruce kolem mě. Ta malá se zastavila, aby se na mě soucitně podívala. Ukázal jsem na vlak a zašeptal jsem: „Někdo jim přece musí pomoci.“

Muž táhl holčičku dál.

V tu chvíli se metro znovu rozjelo.

Nechtěl jsem, ale pohled se mi sám stočil ke kolejím, na místo, kam se Severin a Rüdiger zřítili. Ucítil jsem hořkost v hrdle, každou chvíli se pozvracím.

A pak jsem uviděl. . .

Nic.

Byly tam koleje. Mezi tím světle šedý štěrk. Prázdný obal od hamburgeru, plechovka od piva, která se v průvanu odjíždějícího metra kutálela sem a tam. Žádná krev, žádné části těl, nikde. Po Severinovi a Rüdigerovi nebyla široko daleko ani stopa.

Jak to bylo možné? Kam zmizeli? Co se s nimi stalo? Kolem mě se začalo všechno točit a já cítil, že se začínám třást po celém těle a vyskočil mi studený pot. Nohy pode mnou to zase vzdaly, já se otočil a upřel jsem pohled na popisek plakátu. Zašeptal jsem „El tango te espera“ a z posledních sil jsem se překlopil třpytivým polem na druhou stranu.

„Teď se napřed uklidni, Quinne.“ Emilian mě hladil po rameni.
„Všechno je v pořádku.“

„Vůbec nic není v pořádku,“ prsknul jsem na něj. „Posloucháte mě vůbec?“

Cestou od portálu sem jsem se vzpamatoval – už jen proto, že jsem každou chvíli očekával, kdy se objeví zbývající nexové a za-

křičí na mě „Stůj, jsi zatčen“, nebo co tak nexové prostě říkají. Ale široko daleko po nich nebyla ani stopa, za portálem ani v okolních ulicích – což bylo podivné, jen jsem neměl sílu o tom přemýšlet. Aspoň že moje tělo na Okraji fungovalo zase perfektně, takže trvalo nanejvýš pár minut, než jsem rozrazil bránu záchranné stanice.

Nicméně mnohem déle trvalo vysvětlit, co se stalo, vílákům, kteří ruku v ruce seděli na lavici pod košatým olivovníkem. Měl jsem pocit, že už mezi nimi dřepím půl věčnosti, a oni mě pořád ještě nepochopili.

„Musel nějak projít portálem do Buenos Aires,“ řekl Hyacint polohlasem Emilianovi. „Ten přece vede přímo do stanice metra.“

„Jo, ale taky říkal, že někoho ještě přejelo auto,“ odpověděl mu Hyacint šeptem. „Nějaký – jak že se to jmenoval, Quinne? Hopík?“

„Jak nechápaví můžete být?“ osopil jsem se na ně. Kypící zlost mi dělala dobře. Byla to aspoň emoce, která se postavila mému vnitřnímu zděšení.

V Emilianových a Hyacintových zelených vílích očích nebylo nic než bezradnost. Nevěděl jsem, jakou reakci jsem očekával, ale rozhodně ne, že je smrt Severina a Rüdigeru nechá naprosto chladnými. Dobře, možná nebylo tak jednoduché z mého nesouvislého blekotání a zmatených vět odposlechnout, co přesně se stalo. A ano, možná jsem taky neměl zmiňovat Hopíka, Lasseho králíčka, kterého přejelo auto, když nám bylo osm let, ale to nejdůležitější jsem v každém případě řekl: že Severin a Rüdiger se zřítili před metro a že jejich těla tajuplně zmizela. A několikrát jsem zopakoval: „A žádná krev! Musela tam být přece aspoň krev.“

„Takže pokud tomu správně rozumíme,“ řekl Hyacint a z jeho hlasu byla slyšet námaha. „Tak jsi prošel nějakým portálem a viděl jsi, jak spolu nějací dva nexové bojují, a pak je srazil vlak, je to tak?“

„Ne nějací nexové – byl to Severin s Rüdigerem, nebo jak že se to ve skutečnosti jmenuje! Každopádně vypadá jako Rüdiger.“ Kruci, to jsem přece už všechno říkal.

„Chápu, jednoho jsi pokřtil na Rüdigera a druhého na Severina.“ Emilian se snaživě předklonil a Hyacint mě pobídl: „Prosím, pověz nám to ještě jednou od začátku, jak ses vůbec...“

„Já jsem ho *nepokřtil*,“ skočil jsem mu naštvaně do řeči. „Jmenuje se tak. Severin Zelenko. *Ten* Severin Zelenko. No dobře, možná nebyl z pohledu vás víl extra dobrý chlápek, protože pracoval pro toho Freye a jo, udělal chybu, ale já ho stejně měl rád a nemusíte se tvářit, že jeho jméno slyšíte poprvé nebo že je úplně jedno, že ho přejel vlak.“ Nechtěl jsem, ale další slova jsem křičel: „A rozhodně to teď nebudu celé vykládat od začátku.“ Konfucius, malý červený trpasličí drak, který spal nad námi ve větvích olivovníku, překvapením zakašlal a z nozder mu přitom vyšel malý obláček ohně. Hyacint a Emilian na sebe němě hleděli, vypadalo to, že se dorozumívají očima. Už jen scházelo, aby pokrčili rameny.

Vstal jsem. To stačilo. Doufal jsem, že mi víly možná dají nějaké vysvětlení, co mě utěší, ideálně něco jako: „Neměj obavy, tam pod zastávkou metra se to jen hemží portály mezi kolejemi, oni prostě jen skočili zpátky na Okraj, nic se jim nestalo.“ Rád bych přijal i jakékoli jiné vysvětlení, hlavně aby to dávalo smysl. Místo toho jsem narážel jen na nervy drásající nepochopení. A to

už jsem nemohl vydržet. Chtěl jsem domů. A prostě zapomenout, co jsem viděl.

„Quinne!“ Hyacint se natáhl po mé ruce, ale Emilian ho zarazil.

„Vidiš přece, jak je rozrušený,“ řekl tiše. „Možná nebude na škodu, když s ním promluví Cassian, často najde lepší slova.“

Odfkrnul jsem si. To teda. Bláboly profesora Cassiana mi ještě tak scházely. Když ale teď půjdu zpátky za profesorem Cassianem do knihovny, budu tam muset celou scénu vyličit znovu a nebyl jsem si jistý, jestli to svedu, aniž bych se rozbřečel. Ne, domů se budu muset dostat jinak a už jsem dokonce věděl jak.

„Quinne, počkej přece...“

„Na vaši okrajovou terapii nemám nervy,“ zamručel jsem a rázně jsem vykročil pryč, ven z brány na dlážděnou uličku. Nedaleko odtud, jen kousek nahoru do kopce, byl portál, který jsme našli s Matildou, a proto jsem ho v duchu vždycky nazýval „Matildin portál“. Vedl do kostela a já jsem si představil, že na mě na druhé straně čeká, že mě... ne, dost! Hlavně teď nebýt znovu sentimentální. Prostě pryč odsud. Naposledy dnes jsem se rozběhl.

„Quinne!“ Hyacint mě následoval. „Jdeš špatným směrem!“ křikl za mnou.

Nenamáhal jsem se odpovědět. V tuhle chvíli mi bylo i úplně fuk, že uvidí, kde se Matildin portál nachází. Nejspíš to beztak už věděl, koneckonců nás tehdy v tom kostele načapal.

Tamhle, kde někdo do výklenku načmáral „Svobodu zlobrům!“, byl můj únikový východ. Natáhl jsem ruku a k mojí úlevě se začaly kameny rozplývat a objevilo se třpytivé pole.

„Počkej,“ zaslechl jsem ještě, jak za mnou Hyacint volá, ale pak už jsem se ponořil do vánice a na druhé straně vyklopýtal ven. Téměř jsem tam vpadl, protože portál končil asi ve výšce kolen nad zemí. Zaklel jsem a zhroutil jsem se na zeď pod ním, jako vždycky frustrovaný nemotorností vlastního těla ve skutečném světě. Udělalo se mi taky mdlo a z ohromného zápachu kadidla se mi trochu zvedl žaludek. No super.

Rozhlédl jsem se. Matilda tu nebyla. Pochopitelně. Ale aspoň byl kostel jinak prázdný a teprve teď mi došlo, že jsem taky mohl přistát uprostřed bohoslužby. Koneckonců byla neděle. Lidé by určitě zírali, kdyby jejich velikonoční obraz najednou ožil.

A ještě na něco jsem při téhle akci nepomyslel: Moje zatracené berle stály na hřbitově, před portálem, který přes mauzoleum jisté rodiny Königových vedl do okrajové knihovny profesora Cassiana. Jak se teď mám dostat domů? Mám zavolat rodičům a říct jim, že mě mají vyzvednout v kostele, protože moje chodítka se jaksi ztratila? No, bylo to lepší než Buenos Aires, ale i tak bych byl v koncích, kdybych to měl nějak vysvětlit.

Takže jsem ani nebyl našťvaný, když o chvílku později portálem prolezl Hyacint a sklíčeně se na mě podíval. „Poslechni, Quinne, mrzí mě to, předtím jsme to vzali ze špatného konce. Protože jsem napřed nechápal, že...“ Zhluboka se nadechl. „Muselo být zvláštní vidět zemřít bytost z Okraje a hned to nezapomenout. Hlavně když je to někdo, koho jsi znal. Není divu, že jsi tak mimo.“

Co to mělo zase znamenat? „Kdyby to byli cizinci a lidi, byl bych úplně stejně mimo,“ prsknul jsem na něj. Jak chladnokrevný musí prosím člověk být, aby něco takového hned zapomněl?

To byla jejich metoda? U mě to každopádně nefungovalo. Zavrtěl jsem hlavou a podíval jsem se na něj. „Mohli bychom o tom prostě už nemluvit?“

Hyacint se na mě chvíli mlčky díval, pak vzdychl a zeptal se: „Smím tě aspoň odvést domů?“

Shovívavě jsem přikývl. „Když u toho budeš držet klapačku.“

Hyacint se s úlevou usmál a zavěsil se do mě, aby mě podepřel. Zamířili jsme k východu a on se ještě jednou otočil k triptychu. „Zvláštní, většina portálů v kostelech má strážce, takové malé otravné démoní potvory, které kdysi zakleli do kamene. Ale tenhle portál tady vypadá úplně zapomenutý. Vlastně bych to měl nahlásit. Hektor, starý nexí úřední šiml, by se zbláznil, kdyby to věděl. Takové portály mají na černém trhu cenu zlata.“

Nahlásit můj pěkný tajný únikový východ? „To by ale bylo docela blbý, ne?“

Hyacint se zakřenil a volnou rukou otevřel kostelní dveře. „To je taky pravda. Takový zapomenutý portál se může vskutku hodit.“

Staré lípy vrhaly ve večerním šeru dlouhé stíny na náměstí a malé obličejy v jejích kůře na nás přátelsky pomrkávaly. Upřel jsem pohled na nerovný chodník, proto jsem rodiče uviděl, až když stáli před námi.

„Tak tady jsi, zlato,“ řekla máma a dala mi pusku na tvář. „Napsali jsme ti spoustu zpráv, ale protože jsi neodpovídal, tak už jsme odešli.“

No jo, vlastně. Úplně jsem zapomněl na naše jídlo. I když jsem měl sushi moc rád, nemyslel jsem si, že bych do sebe ještě dneska něco dostal. A nejspíš to na mně bylo i vidět. Máma si mě každopádně trochu ustaraně měřila.

Zamumlal jsem něco o vybité baterce a promeškaném čase.

„Jé, to je tak pěkné, když se bavíš tolik, že zapomeneš na čas,“ řekl táta a podal Hyacintovi ruku. „Hyacint, že ano? Už jsme se jednou krátce potkali. Jsem Quinnův otec. Albert.“

Hyacint vykouzluil svůj srdečný vílí úsměv a potřásl tátovi rukou. „Moc mě těší.“

„Kde máš berle?“ chtěla vědět máma

„Berle...“ zopakoval jsem unaveně. „Jo, ty... ty jsou...“

„Na ty jsme v tom spěchu docela zapomněli,“ dořekl za mě Hyacint. „Rychle pro ně dojdu a donesu je Quinnovi domů.“

„To by bylo moc milé.“ Máma jen zářila. „Zítra je přece Quinnův první školní den. Po čtyřapůlměsíční pauze.“

„Proto jsme taky dneska chtěli jít na slavnostní jídlo,“ dodal táta. „Na Josefské ulici je nová japonská restaurace, která má báječné hodnocení.“

„Samozřejmě jste srdečně zván, Hyacinte,“ řekla máma a její nadšení z tohoto nápadu bylo viditelné. „Máme radost z každého nového Quinnova kamaráda.“

To byla pravda. Od mojí nehody žila moje máma v neustálém strachu, že se sociálně odcizím. Z tohoto důvodu taky za mými zády zaměstnala Matildu. A teď měla děsnou radost z Hyacinta a vypadalo to, že je jí úplně jedno, že se zjevil zniče-honic, je o pár let starší než já a tetovaný po celém těle. A nosí

podivná trička, dneska s nápisem: „Když vlčí bob musí, tak vlčí bob musí.“

„Ano, jste srdečně zván,“ zopakoval táta.

„Musíte nám o sobě všechno povědět!“ Mámin pohled sklouzl na Hyacintovo tričko. „S drogami nemáte nic společného, že ne?“ dodala s drobným zasmáním, aby to působilo jako otázka z legrace. „Ne že byste tak vypadal, to vůbec, ale jeden nikdy neví. . .“ „Buď v klidu, mami,“ řekl jsem posměšně. „Máš přece ten neomylný instinkt, pokud jde o lidi. Jen si vzpomeň, jak nadšená jsi hned byla z té psychotety. A co teprve ze Severina.“

„Z jakého Severina?“ zeptala se máma. Obrátila se k Hyacintovu. „Za tu psychoterapeutku se pořád ještě stydím. Nikdo nemohl tušit, že se sama nutně potřebuje léčit.“

„Haha,“ já na to. „Ale teď vážně: Severin. Fyzioterapeut.“

Máma nakrčila čelo. „To jméno mi vůbec nic neříká. Tobě ano, Alberte?“

Ucítil jsem, jak mi na zádech naskočila husí kůže. Hyacint mě popadl za ruku trochu pevněji, protože jsem se doopravdy zakymácel.

„To jako vážně? Už nechcete Severina znát?“ Podíval jsem se na tátu, který omluvně pokrčil rameny, a pak zas na mámu. „Severin Zelenko! Fyzioterapeut, kterého byste už na rehabilitaci nejradši byli adoptovali, protože jste mu byli tak vděční. No tak!“ To mohl být jen vtip. „Velký, dobře vypadající chlápek s jizvou. Motivační citáty vždy po ruce.“

Moji rodiče zamyšleně zavrtěli hlavou. Husí kůže se mi dostala až k šíji a já ucítil, jak mi tam vstávají vlasy.

„Na rehabilitaci,“ přemýšlela máma nahlas. „Tam jich bylo tolik. . . Pamatuju si na tu ráznou sestru, která jako první prohlásila, že už nemusíš nosit ty kompresní punčochy. . .“

„Ano,“ přitakal táta s úlevou. „Tu si taky pamatuju. A taky tu legrační píhovatou, co ti pořád říkala, že salát svalům moc neprospívá.“ Ne. To nebylo možné. To bylo prostě nemožné. Všiml jsem si, že se na mě Hyacint z boku intenzivně dívá, ale nesvedl jsem mu pohled oplatit.

„Severin byl můj terapeut i po rehabilitaci,“ řekl jsem bezvýrazně a zaslechl jsem, jak si Hyacint vzdychl.

„Aha, takže pracoval v té ordinaci naproti univerzitě?“ zeptala se máma. Znovu se obrátila na Hyacinta. „To bylo vážně k vzteku. Tahle ordinace ze dne na den prostě zavřela – dalo mi šílenou práci zařídit jiný termín v jiné ordinaci. Jsou všechny tak přeplněné.“

„Jako dobré restaurace.“ Táta se demonstrativně podíval na hodinky. „Takže jestli nechceme, aby pustili náš stůl, musíme opravdu vyrazit.“

Kdyby mě Hyacint pevně nedržel, dávno bych se sesunul k zemi. „Je mi to líto, ale nemůžu jít s vámi,“ vydechl jsem. „Motá se mi hlava. Byli jsme. . . trochu moc dlouho venku. Bylo toho na mě dneska prostě moc.“ Nic z toho nebyla lež.

„Jsi celý bledý.“ Máma mi položila ruku na tvář.

„Ta restaurace nám neuteče,“ konstatoval táta.

„Ne, ne, vy dva běžte beze mě.“ Chtěl jsem jen do postele a vypnout svět. Oba světy.

„To nepřipadá v úvahu,“ odporovala máma.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pomněnka: Co bylo dosud ztraceno.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.